

Tekst 7

Bo Bomuld Hamilton-Wittendorff: Det okkulte Danmark (uddrag)

Forord, 2019

¹ Der har altid været noget lumskt over landskabet på bøhlandet på Midtfyn. Der var skov på hele to sider af mit barndomshjem, og desværre var jeg nødsaget til at gå igennem den for at komme hjem til min mormor. Men jeg var rædselsslagen imens. Det var befriende at komme levende ud af skoven igen, for jeg havde tit en følelse af, at nogen holdt øje med mig og absolut ikke kunne
⁵ lide, at jeg var der.

Nogle steder var værre end andre. Særligt slemt var det i Mølleskoven i det hjørne, der leder op til Møllehøj. Den store gravhøj fra bronzealderen er en af landets største, og ifølge sagnet er det kong Rings sidste hvilested. Der findes 10 mindre høje i nærheden, men ingen af dem er så imponerende som denne.

¹⁰ Bønderne fortalte, at man om natten på markerne ved højen øst for Årslev og syd for Sønder Næså kunne se flyvende, lysende kugler og brændende hjul flyve forbi. Nogle har set små nis-selignende væsener, og i den nærliggende Hestehaveskov er den mystiske mand, der pludselig forsvinder for øjnene af en, blevet en del af stedets historie. I 1961 så min mor og min mormor fra hovedgaden i lillebyen et aflangt, orange objekt, der forsvandt og kom igen på himlen over
¹⁵ de samme marker.

Alt dette anede jeg intet om, da jeg gik eller cyklede gennem skovene, men jeg følte mig ofte klaustrofobisk og forfulgt, og så fik jeg fart på. Specielt på cykel gik det stærkt. Jeg spurtede alt, hvad jeg kunne, på de smattede stier, mens jeg ængsteligt kiggede mig over skulderen. De insisterende skrig fra de stressede råger i trætoppene gjorde ikke stemningen bedre, og jeg vil
20 sværge på, at jeg enkelte gange har hørt en dyb, rungende latter komme mod mig et sted fra den tætte skov.

Mens Mølleskoven var særdeles ubehagelig, så var Hestehaveskoven direkte ond i atmosfæren. Hvis jeg legede her (de få gange, jeg turde), kunne jeg tydeligt mærke den tomhed og negativitet, der fandtes mellem træerne. Her gik min lille pony, Pia, fuldstændig i baglås. Hun næg-
25 tede simpelthen at gå et skridt videre, og i mere end en time rørte vi os ikke ud af flækken. Det var, som om skovens mørke energi havde suget al kraft ud af hende. Og dette var meget kendetegnende for alle de kæledyr, jeg havde i min barndom. På mystisk vis og under uforklarlige omstændigheder døde de en efter en efter kort tid i familiens varetægt. Her taler vi om alt fra gæs til bjerggeder over ørkenrotter, skildpadder, fugle og fisk.

30 Når jeg sad på mit værelse med de orangemalede vægge på Lille Hvidholt og byggede Lego, fløj med Tusindårsfalken fra *Star Wars* eller lavede rumraketter til mine smølfer, kunne jeg pludselig føle skovens sortsind sive ind mellem væggene. Jeg var overbevist om, at det hele hang sammen med de spøgelse, UFOer og ondsksfulde naturkræfter, som jeg læste om i *UFO Nyt* og i Charles Berlitz¹ spændende bøger.

35 Selvom der var langt mellem husene, fandtes der dog naboer, og en af dem var en gammel dame, som jeg var overbevist om var en heks. Krumrygget og snigende roligt gik hun rundt i sin stenbedshave. Hvor utroligt det end lyder, har jeg en klar erindring om, at hun havde nogle meget atypiske kæledyr spankulerende rundt mellem timian og rabarber. Jeg husker at have set kæmpeskildpadder og mariehøns så store som middagstallerkener. Men det helt særlige ved
40 huset og omgivelserne var duften. Den var overvældende sød og 'svovlet', og jeg var overbevist om, at det var den autentiske hekselugt.

Frygten for skovens væsener blev dog langt overgået af angsten for, hvad der egentlig befandt sig på det gamle, skumle hølft i staldbygningen på det nedlagte landbrug, som mine forældre gik og småfuskede med. Her kom kun sporadisk lys ind gennem meget små vinduer i taget, og når
45 solens stråler ramte de gamle møbler, udtjente gyngeheste og andet bedaget inventar med støvet dansende i luften, lignede det en blanding af et krybbespil fra en juleudstilling i et storcenter og noget, Edgar Allan Poe² var løbet skrigende væk fra. Jeg hørte lyde, som fortalte mig, at der boede noget uhyggeligt deroppe, og jeg var helt sikker på, at den officielle forklaring på, hvorfor jeg ikke måtte nærme mig loftet – fordi halmen dækkede for huller i det gamle gulv, man kunne
50 falde igennem – kun var en dækhistorie for at holde mig væk fra det monster, der gemte sig der.

Men allerværst var det, da mit legehuse blev invaderet fra det ydre rum. Min far havde tiltusket sig en stor, aflang trækasse på sit arbejde; den kunne bruges til det perfekte træhus.

Med megen møje og besvær blev monstrummet slæbt op i det gamle æbletræ ved min bålplads, og der blev etableret en noget snørklet trappestige op til min nye matrikel. Her indrettede jeg
55 omgående mit eget UFO-observatorium, hvorfra jeg (siddende på et gammelt bagsæde fra en bil) mente at kunne registrere alle de mærkværdigheder, der foregik omkring mig. På væggen sømmede jeg min bedste UFO-tegneserie-forklaring på de mange forskellige objekter. Men allerede fra starten af var der noget galt her.

¹ Charles Frambach Berlitz (1914-2003), var bl.a. kendt for sine bøger om paranormale fænomener.

² Edgar Allan Poe (1809-49), amerikansk forfatter der bl.a. var kendt for sine makabre fortællinger.

Forfatteren er stadig bange for den gamle og mystiske Møllehøj og Mølleskov på Midtfn. Fra gammel tid kendes vidneberetninger om lysende objekter over markerne her.

Foto af Patrick Bay Damsted

Stemningen var mørk og truende, og jeg turde ikke blive siddende. Den næste tur i huset blev min sidste: UFO-tegneserien var flået ned fra det ellers massive søm, der holdt den fast, og den lå nu slået op på den side, der beskrev, hvordan et par unge mennesker var blevet overrumplet af en klojlignende hånd på deres loft. Jeg var nede i løbet af få sekunder, og mit liv i trætoppene var forbi.

Alle disse mærkelige oplevelser fik mig dog til i mine tidlige teenageår i begyndelsen af 1980'erne at grave dybere ned i det okkulte og mystiske. Jeg valfartede til Centralbiblioteket i Odense og støvsugede hylderne for alt, der havde med det paranormale at gøre. Efterhånden som jeg er blevet ældre, ser jeg mere og mere det fantastiske i disse beretninger. Intet pirrer fantasien eller inspirerer så meget til at gå på opdagelse i Danmarkshistorien som de fortællinger, der er så underlige, at de næsten ikke er til at tro på. Man kunne jo fristes til at mene, at sådanne oplevelser hører fortiden til – men nej. Ildkuglerne over marken er blevet set jævnligt, endda så sent som i marts 2017 af øjenvitner, der meldte det til Skandinavisk UFO Information. Og sådan hænger fortid og nutid sammen over hele landet.

Denne bog samler og genbesøger de bedste historier i de bøger, jeg gennem tiden har skrevet om *det okkulte Danmark*. Ydermere er der tilføjet nye, uforklarlige skildringer fra folk og fæ fra nær og fjern.

Bogen kan enten bruges som guide til steder, du besøger, give dig ny inspiration til din næste Danmarksferie eller ganske enkelt bare til at give dig gåsehud. Uanset hvordan du anvender *Det Okkulte Danmark*, er en ting dog sikkert: Du kommer aldrig til at slentre roligt gennem skoven igen.

Sommeren 2018
Bo Bomuld Hamilton-Wittendorff